

[Statsministeren.]

Embedsmænd, og de fik Lejlighed til at udtale sig. De Udtalelser, de har afgivet skriftligt, er optrykt i Redegørelsen, og der vides endvidere, at en af de paagældende vistnok endnu forbeholder sig sin Stilling med Hensyn til § 17.

Hermed turde de tre Led af det første Spørgsmaal formentlig være besvaret. Ministeren savner absolut Grund for at kunne skride til en Afskedigelse. I Forespørgselsens næste Afsnit drager Forespørgerne to Personer ind i Sagen, hvilket neppe kan opfattes som en Venlighed mod disse to Personer.

Om Afskedigelsen af Departementschef Busck-Nielsen gælder det, at han var Næstformand i Ledelsen af Aktieselskabet Internationalt Assurancekompagni. Naar den ærede Ordfører for Forespørgerne siger, at han blev afskediget, uden at man vidste noget som helst at bebrejde ham, er det naturligvis urigtigt. Man vidste, at dette Selskab havde endt sin Tilværelse under hans Medledelse med et Tab af mange Millioner Kroner, en Snes Millioner tror jeg Talen var om, Tab, der paaførtes Aktionærer og andre; og Undersøgelser havde allerede paa det Tidspunkt godtgjort, at der var udøvet en storstilet Svindel, ikke af Bestyrelsens Medlemmer, men af den Direktør, som Selskabet lededes af.

Det forekommer mig, at alene det, at en Embedsmand i Handelsministeriet er med i Ledelsen af et privat Selskab, der har antaget en saadan Karakter, maatte være tilstrækkelig Begrundelse for at sige, at han egnede sig ikke til at være Departementschef i Handelsministeriet. Det var, hvad der skete, og denne Afgørelse fik jo i fuld Udstrækning Bifald, ikke ved Byretten, som jeg tror, den ærede Ordfører sagde, men ved Østre Landsret.

Ved Østre Landsret blev under 4. November 1924 afsagt Dom i Sagen. I denne hed det blandt andet, at Ledelsen havde siddet og set paa, at man i Løbet af faa Aar afgav den indskudte Kapital og mere til i Form af Aktieudbytter og Honorarer, og Dommen, som gaar ud paa grov Uagtsomhed eller slikt i Forholdet til Regnskabsafleggelse og Aktieselskabsloven, bestemmer, at den paagældende Busck-Nielsen idømmes en Bøde til Statskassen af 3 000 Kr. Jeg maa formode, at dermed var det i hvert Fald uigenkaldelig fastslaaet, at den paagældende ikke just var egnet til det Embede, som han beklædte i Handelsministeriet.

Den anden, som den ærede Ordfører

nævnte, er Borgmester Drechsel, som var i et Embede med direkte personligt Ansvar for Kasse- og Regnskabsvæsen. Da Bedrageriet opdagedes, som var forøvet af den antagne Medhjælper, kom Sagen for Retten, og her dømtes Hr. Drechsel efter Straffelovens § 143 om oftere gentagen eller grov Forsømmelse til en Bøde af 1 000 Kr. og 182 558 Kr. i Erstatning. Jeg maa ogsaa mene, at han efter denne Dom ikke var egentlig egnet til at forblive i Embedet.

Det sidste Spørgsmaal er:

„Hvorledes begrunder Statsministeren sin egen Ansvarsfrihed for Bevillingen paa 20 000 Kr.?”

Mig bekendt foreligger der ikke noget saadant Spørgsmaal om Ansvar eller Ansvarsfrihed. Hvis Folketinget mener, at der kan tillægges mig noget Ansvar, maa Folketinget tage denne Sag op paa behørig Maade. Jeg skal ikke benytte nogen Art af Lurvetthed for at dække mig for Ansvar; der er jo andre, som tidligere har vist noget andet.

Med Hensyn til de 20 000 Kr. er Forholdet i denne Sag foregaaet efter de Regler, som gælder og var gældende i alle Aarene før 1926 og formentlig ikke kan gaa ud paa synderlig andet end, at den, der har denne Afdeling af Ministeriets Sager under sig, gør Rede for, hvad der ved Finansaarets Slutning nødvendigvis maa paa Tillægsbevillingsloven.

Det tør maaske i denne Forbindelse nævnes, at Arendrup ikke blot i 1926 berøvede Statskassen disse ca. 20 000 Kr., men ogsaa i Aarene forud. I 1920—21 stjal han af Kontorholdskassen 17 351 Kr. — det var under Minister Rothe —, i 1921—22 næsten 40 000 — 39 779 Kr. — under samme Minister. I 1922—23 under samme Minister til den 10. Oktober og derefter under Hr. Jørgen Christensen stjal han 25 134 Kr. I 1923—24 under Minister Jørgen Christensen 20 641 Kr. Det bliver i alt i disse Aar et samlet Beløb af 102 915 Kr. Derefter kommer den Del, der kan tillægges mig Part af Æren for, 1924—25 og 1925—26, med henholdsvis 15 675 Kr. og 23 234 Kr.

For alle tre Ministre, ikke for mig alene, men ogsaa for de to foregaaende, var Arendrup den højtberøvede Embedsmand. Han var mange Aar, forinden jeg og de øvrige her nævnte Ministre tiltraadte, af andre blevet betroet Kasse, Budget og Regnskab som det ham særlig underlagte, og vi var forpligtet til, det vil jeg hævde, at stole paa ham som paa enhver anden Embedsmand. Vi havde ingen som helst Ret til at anse ham for en Tyv, mere end nogen anden.